

Från Härlöv till Santiago de Compostela: Olof Svensson cyklade 425 mil

Var och en gör sin pilgrimsresa utifrån sina egna förutsättningar. Men frågor som man bör ställa sig innan avfärd är: Vad vill jag? Vad är det som styr mig? Upplevelsen som resan ger, tar man till sig på olika sätt.

– För mig har resan betytt oändligt mycket. Den var ”uppbygglig”. Känslomässig, andligt, ja – på många sätt!, berättar Olof Svensson.

Sammantaget var det egentligen flera saker som ledde fram till Olofs beslut om att cykla de 425 milen, från Härlöv i Småland till Santiago de Compostela, världens mest berömda pilgrimsled, i Spanien.

– Hösten 2000 opererade jag mitt knä, med blodproppar i benet som komplikation. Jag hann att tänka mycket vid denna allvarliga situation, berättar Olof Svensson lugnt då vi möts över en kopp kaffe med hembakt på hans vackra gård i Härlöv. Vid samma tidpunkt fick jag en lånebok om den heliga Birgittas pilgrimsfärd genom Frankrike till Compostela och så hörde jag ett program på radion med en präst från Östra Karup och hans pilgrimsvandring, hans upplevelser. Det blev därefter tydligt vad jag ville. Jag skulle ta mig den ”jämnaste” vägen till Frankrike, den med minst stigningar, på cykel. I möjligaste mån fick det därför bli längs med ländernas kanaler till Le Puy, det vill säga den punkt där vandringsleden tar sin början. Visst tänkte jag efter mer än en gång innan avresan, fastän jag redan hade bestämt mig. Vid varje tillfälle ställde jag mig då frågan: Vad vill jag uppnå? Svaren blev de samma. Ur min tacksamhet över att allt hade gått bra med min sjukdom ville jag få perspektiv på livet, växa som människa, bli bättre. Det viktigaste var inte att komma fram till Compostela, utan målet var själva resan och allt längs med vägen, förklarar han.

OLOF ÄR EN god berättare och under vårt långa samtal får jag höra många otroliga och fina händelser. Den gästfrihet, värme och medmänsklighet som följde Olof hela vägen blev en upplevelse i sig.

– Jag blev väl bemött överallt, säger Olof och menar det i djupet från sitt hjärta. Nat-

ten innan jag skulle ta mig upp för Pyrenéerna var det oväder och hård blåst. Det var lika kallt ute som inne i den kyrka där jag sökt skydd. Från kyrkfönstret såg jag en mindre byggnad, liknande ett klocktorn. Det visade vara ett Franciskankloster. Jag fick husrum, trerätters meny och klockan fyra nästa morgon, då jag aviserat min avfärd, stod kaffetermos och nybredda mackor och väntade på mig. Någon hade varit uppe före mig... Tala om gästfrihet!

-NATUREN VAR LIKA fin vart jag än kom, fortsätter han. Man måste uppleva naturen på naturens villkor. Att till exempel ta sig upp för bergspasset, de två och en halv milen med stigande lutning, blev både kämpigt och kallt, försäkras Olof. Men cyklar man bara på lägsta växeln och inte bryr sig om de andra som försöker ”skynda upp för berget så tar man sig sakta och säkert fram.

CYKELFÄRDEN PÅ pilgrimsleden blev en annan utmaning. Där fanns det allt ifrån dem som red på åsnor och stora vackra vita arabhästar till dem som gick eller cyklade, som han själv. Sträckans längd som man valde att tillryggalägga varierade också. Det fanns de som kom för att göra 10 mil, till dem som avlade hela sträckan, det vill säga alla de 180 milen, precis som Olof.

– De som gick hade det mycket tuffare än vi som cyklade. Värmen längs med delar av leden var påtaglig, skavsåren många och oftast svåra, berättar Olof. Längs med vägen var det bitvis gott om folk. De man träffade, inte minst människorna vars byar passerades, ville veta vem man var och vart ifrån man kom.

SÅ SENT EN eftermiddag befann sig Olof på

toppen av den sista backen. Framför honom, nere i dalgången, låg nu synen av den stora katedralen i Compostela.

– Känslan att vara där går inte att beskriva, säger Olof. Gemenskapen med alla var stor. Jag hade inte bråttom därifrån. Jag ville dröja mig kvar. Det sägs att man inte skall stanna där mer än två nätter så jag tog mig till en närbelägen by och cyklade ner till Santiago de Compostela varje dag, för att återse katedralen och byn, i väntan på flygbiljetten hem.

STUNDERNA, har jag förstått, var många och speciella hela tiden. Resan oförglömlig och för en utomstående svår att ta in i sin helhet. Den måste nog upplevas.

– De första 5-6 åren gick det inte en dag utan att jag tänkte på min resa, människorna jag mött och det jag fick uppleva. Så här 14 år senare är mina tankar där varje vecka. Och varje år skickar jag julhälsningar till många av dem som jag träffade längs vägen. Men jag blir aldrig densamme. Jag har blivit mycket ödmjukare efter resan. Medmänskligheten är större nu, både mot mig själv och gentemot andra. Kraven på mig själv och på andra har lättat. Jag behöver inte vara så effektiv längre. Var och en får svaret på vad det är som styr en.

Vad vill du säga till dem som funderar på att göra en pilgrimsresa?

– Gå! Ta så lätt packning som möjligt. Ord, dem får du längs vägen. Men ställ dig frågan innan vad det är som styr dig i livet och vad du vill med resan och till sist – *vad blir det av allt efter resan?* Till den optimala förberedelsen hör också orden jag fick med mig av Ulf Hermfelt, präst i Lekaryds kyrka: –Kom ihåg en sak, du är aldrig ensam!

Text: Marie Fransson

Foto: Olaf Svensson